

Arrest

nr. 292 015 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 oktober 2020, diende op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden op 23 september 2020 afgenomen in Roemenië (Eurodac).

1.3. Op 8 december 2020 besliste de Dienst voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit een medisch onderzoek bleek dat verzoeker 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.4. Op 28 maart 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker

bij aangetekende brief van 29 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/11/2020
Overdracht CGVS: 17/08/2021*

Het CGVS organiseerde een persoonlijk onderhoud op 1 maart 2022 van 14.00 uur tot 16.15 uur in het bijzijn van een tolk die het Pasthou machtig is. Uw advocaat Meester Paquot Josephine Loco Meester Andrien Dominique was daarbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Pakistan. Uw familie is afkomstig uit het district Qarabagh in de provincie Kaboel. In 2016 verhuisde u met uw familie van Pakistan naar Afghanistan in het kader van een georganiseerde terugkeer via het UNHCR. U zou daar op een dag gezien hebben hoe de taliban een mijn plaatste aan de weg. U zou het districtshuis hebben gewaarschuwd die de mijn onschadelijk maakte. Daarop zou u bedreigd zijn door de taliban en diende u uw land te ontvluchten. U reisde via verschillende landen naar Europa waar u op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: medische attesten opgemaakt in België die aangeven dat u het psychologisch moeilijk hebt, een POR kaart van uw vader en uw zus, een familiefoto, een attest van het UNHCR inzake jullie terugkeer in 2016 en de taskara (Afghaanse identiteitskaart) van u en uw vader.

B. Motivering

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit het dossier blijkt immers dat u met psychologische moeilijkheden kampt als gevolg van gebeurtenissen in het verleden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Afgaande op de door u toegevoegde attesten (daterende van 19/01/2022 en 24/01/2022) heeft het CGVS zich grondig voorbereid op dit dossier en werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud duidelijk gewezen op de reden waarom u die dag op het CGVS was. Er werd voor het persoonlijk onderhoud ook aangegeven dat u zelf kon aangeven indien bepaalde vragen u te moeilijk of te veel waren. En er werd u de mogelijkheid gegeven om de attesten toe te lichten (zie nota's CGVS p.2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt verder dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet noteren dat u een brief kreeg waarin stond geschreven dat u gestraft zou worden voor het verraad (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Ten aanzien van het CGVS zelf verklaarde u later echter dat er zo geen brief was (zie nota's CGVS p.2). Dit is opmerkelijk. U hebt immers de vragenlijst van het CGVS voor akkoord ondertekend nadat die u was voorgelezen én u was gedetailleerd over de inhoud van de brief, namelijk het straffen van u wegens verraad. Dat u dan later plots verklaart dat er geen brief was, komt weinig aannemelijk over. U werd hiermee geconfronteerd (zie nota's CGVS p.15), maar u kon geen afdoende uitleg verschaffen. U kwam niet verder dan dat het verkeerd neergeschreven zou zijn, maar dan nog telt dat u deze verklaring voor akkoord ondertekende.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u in eerste instantie bij de asielinstanties een andere geboorteplaats opgaf. U liet noteren dat u geboren werd in dorp Zorabi, district Doshi en provincie Baghlan (zie verklaring 10/03/2021 DVZ vraag 10). U daarop gewezen bij het CGVS zegt u dat het een vergissing was. U werd immers geboren in Pakistan en uw familie is afkomstig uit het district Qarabagh in de provincie Kaboel (zie nota's CGVS p.2 en 3).

Dat u op zulke wijze zou vergissen is niet ernstig. Zelfs al zou de tolk op de DVZ u hebben gezegd deze vergissing te melden bij uw tweede interview, is dit niet ernstig te noemen. Gezien het toenmalige beleid

waarbij provincies en districten verschillende werden benaderd in het kader van de toepassing van het beleid rond de toekenning van de subsidiaire bescherming, is het ten zeerste belangrijk om bij de asielinstanties een duidelijk zicht te geven op uw ware afkomst en geboorteplaats. Dit tast ernstig uw geloofwaardigheid aan.

Verder geeft u bij het CGVS in januari 2022 te kennen dat u éérentwintig jaar bent. U legt een kopie van een identiteitskaart (taskara) neer die dat bevestigt. Dat u dan bij uw asielaanvraag eind 2020 aan de asielinstanties te kennen gaf dat u zestien jaar was, is opnieuw niet ernstig te noemen. U geeft aan dat u niet wist hoe oud u was en daarom zestien jaar opgaf (zie nota's CGVS p.5). Maar gezien u documenten bezat in Afghanistan én die documenten gebruikt werden bij uw verhuis van Pakistan naar Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dat wel wist. Aldus lijkt het er ook hier op dat u bewust de asielinstanties wilde misleiden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hier nog op dat u van uzelf geen POR kaart kan voorleggen om uw terugkeer naar Afghanistan te staven, en evenmin hebt u enige foto's van uzelf in Afghanistan van na 2016 (zie nota's CGVS p.7).

Wat betreft de reden van uw vertrek moet het CGVS vaststellen dat uw verklaringen hier niet konden overtuigen. U zegt dat de twee gemaskerde taliban bij u thuis naar u waren komen vragen. Maar u weet niet wie deze personen waren, enkel dat ze gemaskerd waren, dat ze van de taliban waren en dat u enkel met die twee problemen had. Ook nadien kwamen ze nog vragen naar u en zelfs na de machtsovername door de taliban zouden ze nog één keer zijn langs geweest (zie nota's CGVS p.13). Dat u dan niet iets meer kan vertellen over die personen is weinig aannemelijk. U verklaarde eerst nog dat ze leden waren van de taliban (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en nota's CGVS p.11). Maar later verklaarde u dan op de vraag of het wel talibanleden waren (aangezien u niets meer over hen kon vertellen), dat ze misschien lid waren van de taliban (zie nota's CGVS p.13). Dat is al een verschil met eerdere verklaringen.

Verder verklaart u dat de taliban heden aan de macht is in Afghanistan en dat ze leden van het leger oppakken en doden (zie nota's CGVS p.14). U zegt dat ze (ex-)soldaten doden. Maar ten eerste kan u zelf geen concrete voorbeelden geven daarvan en ten tweede is het niet aannemelijk dat u, enkel op basis van het incident waar u bij betrokken was, op hetzelfde niveau zou worden geplaatst als soldaten van het Afghaanse leger. Dit geldt zeker omdat u nadien aangeeft dat u voordien nooit enige problemen had met de Taliban, noch zou uw familie enige problemen kennen met de taliban. Daarop gewezen zegt u gewoonweg dat er geen amnestie is. U verwijst naar dingen die u op facebook zag. Maar u kon geen concrete voorbeelden geven, ondanks u dat meermaals gevraagd werd. Het is ook opvallend dat u niet weet wie er bij de taliban nu belangrijk is, bijvoorbeeld in uw regio. U kan geen enkele naam geven. Indien u werkelijk een vrees had ten aanzien van de taliban bij een eventuele terugkeer, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u de situatie aldaar opvolgt. U hebt ook nog contact met uw moeder, dus kan u daar ook vragen stellen. U geeft vaag aan dat er nog gevochten wordt in Afghanistan, maar wanneer het CGVS daarover vragen stelt kan u niets concreet zeggen. U geeft dan opnieuw aan dat (ex-)soldaten worden gedood, maar dat kan niet hetzelfde worden beschouwd als gevechten waar u eerst naar verwijst (zie nota's CGVS p.16 en 17).

U legt in elk geval ook geen enkel stuk neer dat uw relaas kan staven.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u via verschillende Europese landen naar België reisde. Dat u nergens in die andere landen een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, of de asielprocedure afwachtte, doet vermoeden dat u geen werkelijke nood hebt aan internationale bescherming.

Aldus kan u de vluchtelingstatus niet worden toegekend. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijzen te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met u persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarabagh, Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout en een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand. Bij lezing van de notities van het onderhoud blijkt dat het onderhoud snel is verlopen (het heeft slechts twee uur geduurd) en dat de verklaringen van verzoeker in samengevatte vorm zijn overgeschreven.

Aangaande de tegenstrijdigheden omtrent de dreigbrief, meent verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk werden neergeschreven. Verzoeker heeft dit ook aangegeven bij aanvang van het persoonlijk onderhoud.

Wat zijn tegenstrijdige verklaringen betreft omtrent zijn geboorteplaats, stelt verzoeker dat hij hierover heeft gelogen op basis van slecht advies. Aangezien verzoeker jong, kwetsbaar en gestresseerd is, kan hem niet worden verweten dat hij tijdens zijn asielprocedure is gezwicht voor valse geruchten en druk, terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud de juiste informatie heeft verstrekt en vervolgens, naar aanleiding van de valse informatie, heeft besloten om van mening te veranderen.

Verzoeker merkt op dat de *protection officer* geen vragen heeft gesteld over zijn leven in Pakistan of Afghanistan, terwijl deze de waarheid van de verstrekte informatie had kunnen verifiëren.

Verzoeker stelt verder dat hij zelf stappen heeft ondernomen om identiteitsdocumenten te verkrijgen en tijdens het onderhoud heeft overgelegd, zodat hij er geen belang bij heeft om over zijn leeftijd te liegen. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij 21 jaar was zodra de *protection officer* hem naar zijn leeftijd vroeg en heeft hij duidelijk uitgelegd waarom hij in de eerste gesprekken de leeftijd van 16 jaar had opgegeven.

Verzoeker hecht geen belang aan zijn leeftijd, zoals veel mensen van Afghaanse afkomst. Toen hem naar zijn leeftijd werd gevraagd, gaf hij het cijfer op dat hij kende, namelijk 16 jaar in het jaar 1396, zoals aangegeven op zijn taskara.

Voorts verwijt de bestreden beslissing verzoeker dat hij van de periode na zijn terugkeer naar Afghanistan geen foto's of een *POR*-kaart heeft verstrekt. Het verbaast verzoeker dat de *protection officer* niet meer vragen heeft gesteld dan louter administratieve vragen om verzoekers dagelijks leven in Afghanistan te analyseren. Bovendien zijn de door verzoekster overgelegde documenten door de bestreden beslissing terzijde geschoven, zodat het tegenstrijdig is dat meer documenten worden verwacht, maar de overgelegde documenten niet eens naar behoren zijn onderzocht.

Verzoeker stelt verder dat hij een gedetailleerd en consistent relaas heeft gegeven van zijn redenen om het land te verlaten. Aangaande de vermeende inconsistentie, heeft verzoeker voortdurend verklaard dat de twee personen bij de Taliban waren, maar omdat hij hun identiteit niet kent, kan hij niet met zekerheid stellen of zij met de Taliban samenwerkten.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan worden vergeleken met de ex-soldaten die door de Taliban worden gedood, en dat hij nooit eerder een probleem met de Taliban heeft gehad. In de bestreden beslissing worden dus niet de verklaringen van verzoeker betreffende zijn asielverhaal geanalyseerd en wordt dus uitsluitend op basis van wat verzoeker niet weet (namelijk wat er precies met hem zou gebeuren indien hij zou terugkeren) geconcludeerd dat hem niets zal overkomen. In de bestreden beslissing wordt dus volledig voorbijgegaan aan het gedetailleerde en niet-tegensprekelijke relaas van verzoeker over de problemen die hij met de twee gemaskerde personen had. Het feit dat verzoeker niet weet wat er zich momenteel in zijn regio afspeelt, kan hem niet worden aangerekend, aangezien er als gevolg van de machtsovername door de Taliban stroomonderbrekingen zijn, hij zijn familie moeilijk kan bereiken en er in het algemeen weinig informatie is over wat er zich in Afghanistan afspeelt.

Aangaande zijn vermeende laattijdige asielaanvraag, stelt verzoeker dat hij op weg naar Europa het slachtoffer is geworden van geweld, zodat hij niet wilde blijven in de verschillende landen waar hij was mishandeld. Ook heeft hij in zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard, en tijdens zijn onderhoud bij het Commissariaat-generaal herhaald, dat hij ervoor had gekozen in België asiel aan te vragen. Bovendien heeft dit argument niets te maken met de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om zoveel mogelijk documenten te verzamelen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze documenten werden door de bestreden beslissing genegeerd, zonder geldige reden. De redenering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig: enerzijds

verwijst men verzoeker van inconsistente informatie te geven over zijn geboorteplaats en zijn leeftijd, en anderzijds verwerpt men documenten die zijn identiteit en herkomst bewijzen.

Verzoeker meent verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Hij licht vooreerst het risico toe voor terugkeerders aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen zoals ECRE, Home Office, Infos Migrants en OSAR.

Sinds de Taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen, zo stelt verzoeker. Hij verwijst naar landeninformatie met inbegrip van bronnen van Jurist en OHCHR.

Verzoeker verwijst ook naar de verslechterde humanitaire situatie en stelt dat deze te wijten is aan de Taliban. Verzoeker verwijst naar landeninformatie met inbegrip van bronnen van WFP, OSAR, Reuters, HRW en ASYLOS. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Vervolgens wijst verzoeker op de prangende veiligheidssituatie en licht toe aan de hand van landeninformatie met inbegrip van bronnen van OHCHR, ASYLOS, UNCHR, EASO alsook naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker stelt dat voor de machtsovername van de taliban, de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend aan personen uit bepaalde districten of provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. De machtsovername door de Taliban - een extremistische en terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan – mag nu niet worden gebruikt om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot verwijst verzoeker naar de sharia-dictatuur van de taliban (OSAR).

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. Asylos “Afghanistan, COI Repository, 1st September 2021 – 27th April 2022”; 28 april 2022 beschikbaar op: http://resources.asylos.eu/wp-content/uploads/reports/afghanistan_coi_repository_1_september_2021-27_april_1.pdf;
- 4. UNCHR, “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, februari 2022.

2.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 25 april 2023 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;

- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij psychologische problemen heeft, gezien uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit weldegelijk wordt vermeld en hiermee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker. Verzoeker toont met dit zeer algemeen betoog ook niet aan dat zijn rechten niet gerespecteerd zouden zijn en dat verzoeker in de gegeven omstandigheden niet zou kunnen voldoen hebben aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker verwijst naar het persoonlijk onderhoud en stelt dat dit blijkt geeft van een gebrek aan voorzorgsmaatregelen voor wat verzoekers psychologische toestand betreft, stelt de Raad dat dit geenszins uit de loutere duur van het persoonlijk onderhoud kan worden afgeleid. *In casu* merkt de Raad op dat verzoeker de kans werd geboden om op elk gegeven moment pauze te nemen indien hij het moeilijk had (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2). Ook werd er wel degelijk een pauze ingelast (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). Verzoeker gaf ook aan dat hij alles kon vertellen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). Verzoeker stelt verder dat zijn verklaringen samengevat zijn en aldus geen waarheidsgetrouwe weergave zijn. De Raad merkt echter op dit geenszins is aangetoond. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met wat verzoeker daadwerkelijk heeft verklaard. Verzoeker toont met zijn vage en niet-geconcretiseerde betoog in het verzoekschrift echter niet aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen trouwe weergave vormen van zijn eigen verklaringen. Daarbij had verzoeker de kans om voormelde notities te corrigeren conform artikel 57/5 *quater* van de Vreemdelingenwet, doch wenste geen gebruik te maken van deze opportuniteit (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2).

Verder haalt hij ook niet aan welke specifieke steunmaatregelen zouden zijn moeten toegekend worden en welke invloed deze zouden hebben gehad op het verloop van zijn procedure of de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Hij toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om zijn bijzondere procedurele noden te respecteren.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar zijn verklaringen vele tegenstrijdigheden bevatten (i), verzoekers verklaringen omtrent zijn vervolging niet overtuigen (ii) en hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (iii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekken van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn verklaringen omtrent een dreigbrief grondig aanpaste:

“Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in de vragenlijst van het CGVS liet noteren dat u een brief kreeg waarin stond geschreven dat u gestraft zou worden voor het verraad (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Ten aanzien van het CGVS zelf verklaarde u later echter dat er zo geen brief was (zie nota's CGVS p.2). Dit is opmerkelijk. U hebt immers de vragenlijst van het CGVS voor akkoord ondertekend nadat die u was voorgelezen én u was gedetailleerd over de inhoud van de brief, namelijk het straffen van u wegens

verraad. Dat u dan later plots verklaart dat er geen brief was, komt weinig aannemelijk over. U werd hiermee geconfronteerd (zie nota's CGVS p.15), maar u kon geen afdoende uitleg verschaffen. U kwam niet verder dan dat het verkeerd neergeschreven zou zijn, maar dan nog telt dat u deze verklaring voor akkoord ondertekende."

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk werden neergeschreven en benadrukt het feit dat hij hierop wees bij aanvang van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker weerlegt echter geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde discrepanties door louter te stellen dat zijn verklaringen verkeerdelijk werden neergeschreven. Verzoeker toont hiermee niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij toen heeft verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Pashtoe werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud enkele correcties aanbracht, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker toont immers niet aan hoe dit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in verzoekers verklaringen. Verzoeker toont bovendien niet aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen gehad hebben op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing oordeelt dan ook terecht dat de bijstelling van zijn verklaringen afbreuk doet aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboorteplaats:

"Daarnaast stelt het CGVS vast dat u in eerste instantie bij de asielinstanties een andere geboorteplaats opgaf. U liet noteren dat u geboren werd in dorp Zorabi, district Doshi en provincie Baghlan (zie verklaring 10/03/2021 DVZ vraag 10). U daarop gewezen bij het CGVS zegt u dat het een vergissing was. U werd immers geboren in Pakistan en uw familie is afkomstig uit het district Qarabagh in de provincie Kaboel (zie nota's CGVS p.2 en 3). Dat u op zulke wijze zou vergissen is niet ernstig. Zelfs al zou de tolk op de DVZ u hebben gezegd deze vergissing te melden bij uw tweede interview, is dit niet ernstig te noemen. Gezien het toenmalige beleid waarbij provincies en districten verschillende werden benaderd in het kader van de toepassing van het beleid rond de toekenning van de subsidiaire bescherming, is het ten zeerste belangrijk om bij de asielinstanties een duidelijk zicht te geven op uw ware afkomst en geboorteplaats. Dit tast ernstig uw geloofwaardigheid aan."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij handelde op basis van slecht advies, maar later besepte dat het belangrijk was om eerlijk te zijn. De vermeende eerlijkheid van verzoeker wordt echter sterk gelouterd door de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins aangaf dat hij bedrieglijke verklaringen aflegde, doch de tegenstrijdigheid aan de tolk verweet.

Voorts merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker op aanraden van derden bedrieglijke verklaringen aflegde, zijn manier van handelen niet kan vergoelijken. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Verzoeker werd bij aanvang van de procedure ook aangemaand de waarheid te vertellen. Verzoeker is dan ook zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt. De Raad is bovendien van oordeel dat van iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Verzoeker gaf immers bij aanvang van de procedure aan dat hij van oordeel was dat België goede wetten had in die zin (DVZ-verklaring, stuk 8, vraag 31). Het manifest misleidend karakter van verzoekers initiële verklaringen doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt dat er geen vragen werden gesteld over zijn leven in Pakistan of zijn terugkeer naar Afghanistan, doch doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat hij bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent zijn herkomst.

Nog stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen aangaande zijn leeftijd verder afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid:

"Verder geeft u bij het CGVS in januari 2022 te kennen dat u éénnentwintig jaar bent. U legt een kopie van een identiteitskaart (taskara) neer die dat bevestigt. Dat u dan bij uw asielaanvraag eind 2020 aan de asielinstanties te kennen gaf dat u zestien jaar was, is opnieuw niet ernstig te noemen. U geeft aan dat u

niet wist hoe oud u was en daarom zestien jaar opgaf (zie nota's CGVS p.5). Maar gezien u documenten bezat in Afghanistan én die documenten gebruikt werden bij uw verhuis van Pakistan naar Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dat wel wist. Aldus lijkt het er ook hier op dat u bewust de asielinstanties wilde misleiden."

Verzoeker stelt dat hij zelf stappen ondernam om documenten te bekomen, en bijgevolg geen baat had om te liegen over zijn leeftijd. Verzoeker stelt nog dat hij zei dat hij 16 jaar was omdat dit werd vastgesteld op zijn taskara. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij 16 jaar was in 1396 volgens de Afghaanse jaartelling, doch tegelijkertijd erkende dat het op heden het jaar 1400 is (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5). Hij had aldus moeten weten dat hij reeds meerderjarig was toen hij België binnenkwam. Verzoeker verschoont met deze uitleg dan ook geenszins het verschil met de leeftijd die vermeldt staat op de door hem neergelegde documenten en zijn werkelijke leeftijd. De Raad treedt de beslissing dan ook bij dat hij bewust de asielinstanties wilde misleiden.

Waar verzoeker nog stelt dat er in Afghanistan geen waarde wordt gehecht aan leeftijd, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd.

De bestreden beslissing merkt nog het volgende op aangaande verzoekers terugkeer naar Afghanistan:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS hier nog op dat u van uzelf geen POR kaart kan voorleggen om uw terugkeer naar Afghanistan te staven, en evenmin hebt u enige foto's van uzelf in Afghanistan van na 2016 (zie nota's CGVS p.7)."

Verzoeker merkt hierbij op dat hij niet werd bevestigd over zijn dagelijkse leven in Afghanistan. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing enkel constateert dat verzoeker geen documenten neerlegde omtrent zijn vertrek uit Pakistan en zijn daaropvolgende verblijf in Afghanistan. Aan deze loutere vaststelling wordt geenszins een gevolgtrekking verbonden. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief hieromtrent is dan ook bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vervolging ongeloofwaardig bevonden worden, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Wat verzoekers vermeende problematiek betreft merkt de bestreden beslissing terecht op dat zijn verklaringen hieromtrent gebrekkig zijn:

"Wat betreft de reden van uw vertrek moet het CGVS vaststellen dat uw verklaringen hier niet konden overtuigen. U zegt dat de twee gemaskerde taliban bij u thuis naar u waren komen vragen. Maar u weet niet wie deze personen waren, enkel dat ze gemaskerd waren, dat ze van de taliban waren en dat u enkel met die twee problemen had. Ook nadien kwamen ze nog vragen naar u en zelfs na de machtsovername door de taliban zouden ze nog één keer zijn langs geweest (zie nota's CGVS p.13). Dat u dan niet iets meer kan vertellen over die personen is weinig aannemelijk. U verklaarde eerst nog dat ze leden waren van de taliban (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en nota's CGVS p.11). Maar later verklaarde u dan op de vraag of het wel talibanleden waren (aangezien u niets meer over hen kon vertellen), dat ze misschien lid waren van de taliban (zie nota's CGVS p.13). Dat is al een verschil met eerdere verklaringen."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk gedetailleerde en consistente verklaringen gaf omtrent zijn vervolging. Dat hij niet zeker wist of zijn achtervolgers leden van de Taliban waren, is een natuurlijk gevolg van het gegeven dat hij ze niet kon identificeren. De Raad merkt hierbij op dat uit een lezing van het persoonlijk onderhoud geenszins kan blijken dat verzoeker gedetailleerde verklaringen aflegde. Verzoekers karige verklaringen worden net gekenmerkt door een gebrek aan detail. Verzoeker kan vrijwel geen enkele verdere omschrijving geven van zijn belagers, buiten het gegeven dat ze niet identificeerbaar waren (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8-14). Niettegenstaande de door verzoeker geuite twijfels tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het wel degelijk taliban waren die hem vervolgden. Dat verzoeker plots hierover zou twijfelen, strookt bijgevolg niet met zijn eerdere verklaringen en is niet geloofwaardig.

Nog stelt de bestreden beslissing dat verzoeker met zijn algemene beweringen over de taliban geenszins een vrees in zijn hoofd concreetiseert:

"Verder verklaart u dat de taliban heden aan de macht is in Afghanistan en dat ze leden van het leger oppakken en doden (zie nota's CGVS p.14). U zegt dat ze (ex-)soldaten doden. Maar ten eerste kan u zelf geen concrete voorbeelden geven daarvan en ten tweede is het niet aannemelijk dat u, enkel op basis

van het incident waar u bij betrokken was, op hetzelfde niveau zou worden geplaatst als soldaten van het Afghaanse leger. Dit geldt zeker omdat u nadien aangeeft dat u voordien nooit enige problemen had met de Taliban, noch zou uw familie enige problemen kennen met de taliban. Daarop gewezen zegt u gewoonweg dat er geen amnestie is. U verwijst naar dingen die u op facebook zag. Maar u kon geen concrete voorbeelden geven, ondanks u dat meermaals gevraagd werd. Het is ook opvallend dat u niet weet wie er bij de taliban nu belangrijk is, bijvoorbeeld in uw regio. U kan geen enkele naam geven. Indien u werkelijk een vrees had ten aanzien van de taliban bij een eventuele terugkeer, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u de situatie aldaar opvolgt. U hebt ook nog contact met uw moeder, dus kan u daar ook vragen stellen. U geeft vaag aan dat er nog gevochten wordt in Afghanistan, maar wanneer het CGVS daarover vragen stelt kan u niets concreet zeggen. U geeft dan opnieuw aan dat (ex-)soldaten worden gedood, maar dat kan niet hetzelfde worden beschouwd als gevechten waar u eerst naar verwijst (zie nota's CGVS p.16 en 17)."

Verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten dat hij niet op de hoogte is van wat er zich afspeelt in de regio. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers verwijzingen naar de algemene situatie en de vervolging van ex-soldaten geenszins is verbonden met zijn eigen vrees, daar verzoeker geen enkele vorm van overheidsbanden zou hebben. Het gegeven dat verzoeker al dan niet op de hoogte zou zijn van algemene ontwikkelingen in Afghanistan geeft echter weldegelijk blijk van een desinteresse die in schril contrast staat met zijn vermeende vrees tegenover de taliban, temeer daar verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud in contact stond met zijn moeder en hij aldus de opportuniteit had om informatie te bekomen over lokale ontwikkelingen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat van een verzoeker die vervolging vreest door de taliban in zijn regio, kan worden verwacht dat hij de lokale ontwikkelingen aldaar opvolgt.

Tot slot merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid:

"Ten slotte stelt het CGVS vast dat u via verschillende Europese landen naar België reisde. Dat u nergens in die andere landen een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, of de asielprocedure afwachtte, doet vermoeden dat u geen werkelijke nood hebt aan internationale bescherming."

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt weldegelijk gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde. Dergelijke vaststelling kan wel degelijk gebruikt worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, gezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten of er zich heeft onttrokken aan de procedure, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Verzoekers verweer dat hij werd mishandeld in de andere landen is een blote bewering die hij op geen enkele manier staaft en is derhalve niet ernstig. Dat verzoeker betoogt dat hij ervoor koos om naar België te reizen relativeert verder verzoekers vrees daar de bedachtzaamheid van diens vertrek klemmt met de beweerde onmiddellijkheid van de problematiek die hij ervaarde in Afghanistan.

Verzoeker stelt nog dat hij verscheidene documenten neerlegde, doch de bestreden beslissing deze zonder geldige reden naast zich neerlegde. Uit het geheel van de door verzoeker neergelegde documenten blijkt echter geen enkel bewijsstuk zijn vermeende vervolging te staven. De voormelde documenten slaan enkel op verzoekers identiteit, hetgeen op heden niet in vraag wordt gesteld.

Uit het bovenstaande geheel van ongeloofwaardige elementen kan genoegzaam worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgeworpen vervolging.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina*" betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, “*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*”, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker haalt geen elementen *in concreto* aan die wijzen op een mate van verwestering in zijn hoofde, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van*

of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. PEETERS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. PEETERS

S. VAN CAMP